

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 11ης Φεβρουαρίου 2003

Υπόθεση T-30/02

Wolfgang Leonhardt
κατά
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

«Υπάλληλοι - Βαθμολογία - Προαγωγή - Τροποποίηση της σχετικής
ρυθμίσεως - Μεταβατικά μέτρα»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα . . . . . II - 265

Αντικείμενο: Προσφυγή που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του Κοινοβουλίου της 11ης Ιουνίου 2001, περί υπολογισμού από μηδενικής βάσεως, από 1ης Ιανουαρίου 2000, των μονάδων προαγωγιμότητας του προσφεύγοντος.

Απόφαση: Η απόφαση του Κοινοβουλίου της 11ης Ιουνίου 2001, περί υπολογισμού από μηδενικής βάσεως, από 1ης Ιανουαρίου 2000, των μονάδων προαγωγιμότητας του W. Leonhardt, ακυρώνεται. Το Κοινοβούλιο καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

Περίληψη

1. Υπάλληλοι - Προαγωγή - Μετάβαση σε ένα διαφορετικό σύστημα - Προσωρινή παρεκκλιση από την αυστηρή εφαρμογή των κανόνων και των παγίων αρχών που διέπουν το σχετικό ζήτημα - Επιτρέπεται - Όρια
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 45 § 1, εδ 1)

2. Υπάλληλοι - Προαγωγή - Θέσπιση νέου συστήματος προαγωγών - Ανώτατο όριο ως προς τη συνεκτίμηση των προσόντων που έχουν αναγνωριστεί προγενέστερα - Επιτρέπεται
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 45 § 1, εδ 1)

3. Υπάλληλοι - Προαγωγή - Θέσπιση νέου συστήματος προαγωγών - Μετάβαση από το παλαιό στο νέο σύστημα - Αδυναμία διατηρήσεως για κάθε υπάλληλο που προήχθη κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, του ευεργετήματος των διαπιστωθέντων πριν από την προαγωγή του προσόντων, ανεξαρτήτως της ημερομηνίας της εν λόγω προαγωγής - Τση μεταχείριση - Αρχή της εξελίξεως της σταδιοδρομίας - Παραβίαση - Παράνομος χαρακτήρας
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 45 § 1, εδ 1)

1. Οι εγγενείς δυσχέρειες κατά τη μετάβαση σε έναν διαφορετικό τρόπο διαχειρίσεως, όσον αφορά τη σταδιοδρομία των υπαλλήλων, μπορούν να επιβάλουν στη διοίκηση να παρεκκλίνει προσωρινώς, και εντός ορισμένων ορίων, από την αυστηρή εφαρμογή των κανόνων και των παγίων αρχών που εφαρμόζονται συνήθως στις σχετικές περιπτώσεις. Ωστόσο, τέτοιες παρεκκλίσεις πρέπει να δικαιολογούνται από μια επιτακτική ανάγκη που συνδέεται με τη μετάβαση και δεν μπορούν να υπερβαίνουν, όσον αφορά τη διάρκεια ή το περιεχόμενό τους, το αναγκαίο όριο για τη διασφάλιση της ομαλής μεταβάσεως από το ένα σύστημα στο άλλο.

(βλ. σκέψη 51)

2. Η τροποποίηση των μεθόδων που ισχύουν για την προαγωγή των υπαλλήλων έχει, εξ υποθέσεως, ως σκοπό να θεραπεύσει ορισμένες δυσχέρειες που προέκυψαν από την εφαρμογή των παλαιών κανόνων. Αποτελεί εγγενές στοιχείο μιας τέτοιας διαδικασίας μεταρρυθμίσεως, για την εκτίμηση της αναγκαιότητας της οποίας η διοίκηση έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια, το να αρχίσει να πραγματοποιείται, μετά από συγκεκριμένη ημερομηνία, η εκτίμηση των προσόντων των υπαλλήλων επί νέων βάσεων. Δεν είναι δυνατόν να ζητηθεί από τη διοίκηση, στο πλαίσιο του νέου συστήματος, να λαμβάνει υπόψη εις το ακέραιο, και κατά πανομοιότυπο τρόπο, τις βαθμολογίες που χορηγήθηκαν στους υπαλλήλους υπό το καθεστώς του παλαιού συστήματος, καθόσον τούτο θα είχε ως σχεδόν αναπόφευκτη συνέπεια το να στερείται πρακτικού περιεχομένου η μεταρρύθμιση της διαδικασίας προαγωγών, τούτο δε ενώ δεν υφίσταται δικαίωμα των εκτάκτων υπαλλήλων για τη διατήρηση, χωρίς τροποποίηση, της ισχύουσας ρυθμίσεως. Ο περιορισμός της συνεκτιμήσεως των προγενεστέρων βαθμολογιών που συνεπάγεται ότι ο υποθετικός υπολογισμός που προκύπτει από τη μετατροπή των ως άνω βαθμολογιών σε μονάδες προαγωγιμότητας, όπως αυτές θεσπίστηκαν με το νέο σύστημα, δεν επιτρέπει στους ενδιαφερόμενους υπαλλήλους να αποκομίσουν, εκτός από το όφελος της μεταβάσεως στον ανώτερο βαθμό, ένα επιπλέον όφελος, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά υπέρβαση των εξουσιών που διαθέτει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή για να ρυθμίσει, σε μεταβατικό στάδιο, τα της μεταβολής των κανόνων περί προαγωγής των υπαλλήλων. Συγκεκριμένα, ο ως άνω περιορισμός αρκείται στο να καθορίσει ένα ανώτατο όριο για τη συνεκτίμηση των προσόντων που είχαν αναγνωρισθεί προγενεστέρως.

Επομένως, ο καθορισμός ανωτάτου ορίου του αριθμού των μονάδων προαγωγιμότητας των υπαλλήλων για τη μετατροπή στο επίπεδο που αντιστοιχεί στο κατώτατο όριο αναφοράς για την αλλαγή βαθμού και ο μηδενισμός των μονάδων που εντεύθεν προκύπτει, στον ανώτερο βαθμό, για τους εκτάκτους υπαλλήλους που είχαν φθάσει στο κατώτατο αυτό όριο όταν τέθηκε σε ισχύ το νέο σύστημα, μπορούν να θεωρηθούν δικαιολογημένοι από τις ανάγκες που είναι σύμφυτες με τη μεταβολή μιας ρυθμίσεως.

(βλ. σκέψεις 55 έως 57)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 1η Ιουλίου 1976, 62/75, de Wind κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 423, σκέψη 17· ΠΕΚ, 13 Ιουλίου 1995, T-557/93, Rasmussen κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-195 και II-603, σκέψη 20

3. Μολονότι αποτελεί ίδιον της τροποποίησης μιας ρυθμίσεως το να δημιουργεί νέες καταστάσεις σε μια συγκεκριμένη ημερομηνία, ρυθμίζοντας τα της συνεκτιμήσεως των καταστάσεων που είχαν δημιουργηθεί προγενεστέρως, είναι, ωστόσο, αναγκαίο να αποκατασταθεί πλήρως, από την έναρξη ισχύος του νέου συστήματος, η ίση μεταχείριση. Η «απορρόφηση του βάρους του παρελθόντος» δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη διαφορετική μεταχείριση κατά την εκτίμηση, με γνώμονα τους νέους κανόνες, πανομοιότυπων καταστάσεων που δημιουργήθηκαν μετά την έναρξη ισχύος των ως άνω κανόνων.

Η διάταξη, η οποία περιέχεται σε ρύθμιση σχετική με την εφαρμογή ενός νέου συστήματος προαγωγών για τους υπαλλήλους του Κοινοβουλίου και σύμφωνα με την οποία, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, οι μονάδες προαγωγιμότητας του υπαλλήλου που προήχθη υπολογίζονται από μηδενικής βάσεως, ανεξαρτήτως του χρονικού σημείου κατά το οποίο ο υπάλληλος προήχθη, συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ των υπαλλήλων, η οποία δεν δικαιολογείται από τις ανάγκες της μεταβάσεως σε ένα διαφορετικό σύστημα προαγωγών. Επίσης, η ως άνω διάταξη αντιβαίνει στην αρχή της εξελίξεως της σταδιοδρομίας, έκφραση της οποίας αποτελεί, όπως και της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, η προβλεπόμενη από το άρθρο 45, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ διαδικασία συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων των υποψηφίων προς προαγωγή.

Συγκεκριμένα, να μεν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή πάντοτε δύναται, όσον αφορά δύο υπαλλήλους που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση ως προς τις μονάδες προαγωγιμότητας, να προτιμήσει να προαγάγει τον έναν υπάλληλο αντί του άλλου, λαμβανομένης υπόψη, ιδίως, της μη εκφραζόμενης με αριθμητικά στοιχεία εκτιμήσεως των αντιστοίχων προσόντων τους, πλην όμως η ως άνω προτίμηση δεν μπορεί να στερήσει από τον υπάλληλο, του οποίου η προαγωγή αναβλήθηκε, κάθε απόκτηση μονάδων προαγωγιμότητας για ένα έτος κατά το οποίο ο υπάλληλος που αμέσως προήχθη θα μπορούσε να αποκτήσει τέτοιες μονάδες ενόψει μεταγενέστερης προαγωγής. Πάντως, αυτό ακριβώς είναι το αποτέλεσμα στο οποίο οδηγεί ο κανόνας, που εισάγει παρέκκλιση από την αρχή της διατηρήσεως των μονάδων προαγωγιμότητας που αποκτήθηκαν πέραν του απαιτούμενου για την προαγωγή κατωτάτου ορίου, της επί μηδενικής βάσεως ενάρξεως της βαθμολογήσεως, με μονάδες προαγωγιμότητας, του υπαλλήλου που προήχθη σε οποιοδήποτε χρονικό σημείο της μεταβατικής περιόδου.

(βλ. σκέψεις 59, 63, 64 και 67)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 13 Δεκεμβρίου 1984, 20/83 και 21/83, Βλάχος κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1984, σ. 4149, σκέψη 19· ΠΕΚ, 29 Φεβρουαρίου 1996, T-280/94, Lopes κατά Δικαστηρίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-77 και II-239, σκέψη 138